

Diuen que l'Hospital

«L'Hospital de Granollers no són només unes parets plenes d'història i unes bellíssimes façanes modernistes»

Diuen que l'Hospital és un lloc que cal esquivar amb un dríbling poderós i sec, com faria un futbolista de bones cuixes i gambada elegant. Diuen que l'Hospital és fred, imponent i asèptic. Diuen que més val que no s'hi hagi d'entrar per res. Diuen, també, que hi ha gent malhumorada i que no es talla ni un pèl a l'hora d'exhibir la seva mala fama funcional. Les males llengües, que són tan dolentes com la tinya, ja s'han encarregat prou d'escampar-ho. La veritat, però, és una altra. Perquè els Hospitals -i tots els temples sagrats de la *res publica*- haurien de ser estimats com allò que són, i com allò que som com a societat: justa, oberta i de qualitat, per a tots i per a tothom.

De l'Hospital de Granollers hauríem de dir tot allò que el fa venerable. No són només unes parets plenes d'història -de l'antiga Tarafa al taller dels Vergós- i unes bellíssimes façanes modernistes. No és només un equip punter i uns professionals excel·lents. El nostre Hospital és allò que fa que els centres de salut siguin fonamentals: la màgia de la gran responsabilitat de salvar vides, de cuidar-les, d'entendre-les i de fer-les arribar al món.

Després de passar-hi tres dies, l'obligació de dir-ho se'm fa cada vegada més indefugible: em plau molt esbombar als quatre vents que l'Hospital de Granollers és una benedicció. Que, malgrat les severes i injustíssimes retallades que pateixen la institució i els treballadors, és ple de gent eficient i apassionada. Gent que estima i que, massa sovint, no es queixa per queixar-se. Gent que no deixa de ser al peu del canó per disfressar-se de llevadors i llevadores, per acompanyar una família de dos en el moment irreplicable de ser tres, per irradiar optimisme i seguretat, per acaronar, per no deixar cap dubte sense resposta. Gent que et diu com has de ser quan ets el gran protagonista de la teva història, tan petita, mínima i particular.

Diuen moltes coses de l'Hospital. Jo només puc demanar que tingui una llarga i saludable vida. Aquest Hospital nostre de façana modernista, de cos robust, de gent que viu i ensenya a viure. Llarga vida a la sanitat pública i als seus treballadors. Ni les retallades, ni el disgust, ni la incertesa han pogut esborrar la seva dignitat i la seva joia.